

mohl přesně zjistiti jenom úřad. Úřad prý také nezjišťoval, z jakých důvodů se zúčastněná strana oné dřívější lékárenské koncese vzdala. Zúčastněná strana prý si proto, že se udělené již jednou koncese vzdala, nezaslouží, aby jí byla dána přednost před jinými uchazeči.

Námítka tato, pokud obsahuje procesní výtku, že se žal. úřad dotyčnou námitkou odvolání st-lova nezabýval, je bezdůvodná, ježto žal. úřad poukazem na výměr podžupana býv. župy Berehovské ze 4. února 1919 dovodil, že zúčastněná strana se vzdala lékárenské koncese ve V. již v r. 1919, čímž úřad měl za prokázáno, že odpadla překážka, která tu snad ohledně zúčastněné strany byla po rozumu § 16 nař. min. vnitř. č. 22.370/1883.

V meritu však nss neshledal, že by pouhou okolností, že zúčastněné straně byla udělena lékárenská koncese přes to, že se dřívější lékárenské koncese ve V. vzdala, mohlo býti porušeno nějaké st-lovo subj. právo, ježto v daném případě vůbec nešlo o konkurenci st-le a zúčastněné strany při udělování nové lékárenské koncese, tedy o to, zda koncese tato by měla býti udělena st-li či zúčastněné straně, nýbrž st-l vlastně vytýká, že zúčastněná strana neměla způsobilost, aby se o udělení nové lékárenské koncese ucházela; k námitce takového obsahu pak st-l podle právního názoru v cit. nář. Boh. A 8515/30 vysloveného není legitimován. Nemůže se tedy nss vůbec zabývati meritem otázky, zda by snad vzdání se koncese zúčastněnou stranou ve V. mohlo býti překážkou udělení nové lékárenské koncese v M.

Jde ještě o to, zda zřízením nové sedmé lékárny bude existenční schopnost lékárny st-lovy ohrožena. V tom směru je st-l — jak již svrchu řečeno — ke stížnosti legitimován.

Úsudek úřadu o tom, zda zřízením nové lékárny bude existenční schopnost lékárny st-lovy ohrožena, není pak již úsudkem právním, nýbrž je výsledkem hodnocení skutečností, majících vztah k hospodářské prosperitě lékárny st-lovy. Nemůže proto nss úsudek žal. úřadu o této otázce zkoumati ve věci samé, nýbrž toliko s hledisek formální správnosti. — — — — —

Č. 12.067.

Železniční právo. — **Vyvlastnění:** I. Železničním podnikem ve smyslu zák. o vyvlastnění k účelům železničním lze rozuměti i soukromou vlečku. — II. Zák. č. 30/1878 ř. z. vyhradil posouzení všeužitečnosti železn. podniku výlučně min. žel. v dohodě s min. vnitř. — III. Stavební povolení (schválení projektu železn.) udělené min. žel. je nezbytným podkladem pro vydání nálezu vyvlastňovacího (podle zák. č. 30/1878 ř. z.) zem. úřadem.

(Nález ze dne 9. října 1935 č. 18.588/35.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 11.386/34.

Věc: Josef M. a spol. ve Z. (adv. Dr. Kar. Zicha ze Zlína) proti

ministerstvu železnic (odb. r. Dr. Vojtěch Vondruška, za zúčastněnou firmu B., akc. spol. ve Z. adv. Dr. Jaromír Růžička z Prahy) o vyvlastnění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Vzhledem k žádosti správy místní dráhy O.—Z.—V. schválilo min. želez. výnosem ze 4. dubna 1932 zásadně projekt na rekonstrukci a rozšíření vlečky firmy B. ve Z. a zaslalo jej zem. úřadu v Brně, aby o něm vykonal politickou pochůzku podle nař. č. 19/1879 ř. z. a 57/1880 ř. z., jakož i řízení vyvlastňovací podle zák. č. 30/1878 ř. z., za předpokladu, že žadatelce bude přiznána všeobecná prospěšnost; v tom směru bylo zem. úřadu uloženo, aby pochozí komise pro přiznalo zároveň v dohodě s min. vnitra pro vlečku všeobecnou prospěšnosti podle § 1 vyvlastň. zák.

Vzhledem k tomu, že při komis. jednání, které zem. úřad konal 8. listopadu 1932, byly vzneseny jak proti projektu, tak i proti přiznání prospěšnosti námitky některých účastníků, zejména také dnešních st-lů, byly spisy předloženy min. žel., které nař. rozhodnutím veškeré námitky zamítlo, udělilo stavební povolení pro projektovanou vlečku a přiznalo zároveň v dohodě s min. vnitra pro vlečku všeobecnou prospěšnost pro výkon práva vyvlastňovacího.

Proti tomuto výnosu směřuje stížnost.

Nař. rozhodnutí obsahuje jednak výrok, kterým se projektovaná vlečka zúčastněné strany uznává za podnik všeobecně prospěšný ve smyslu § 1 zák. č. 30/1878 ř. z., jednak výrok, jímž se uděluje stavební povolení pro projekt této vlečné dráhy. Mimo to se v nař. rozhodnutí ukládá zem. úřadu, aby — bude-li o to požádáno — provedl řízení vyvlastňovací.

Prvý z obou výroků, který byl st-lům formálně vydán, skládá se pak ze dvou složek: a) projektovaná vlečka uznává se za podnik železniční, který může býti v zásadě nositelem vyvlastňovacího práva podle shora cit. zák., b) tomuto železničnímu podniku přiznává se kvalita všeobecné prospěšnosti. Proti první složce tohoto výroku stížnost nemá námitek, přiznávajíc, že železničním podnikem ve smyslu zák. o vyvlastnění k účelům železničním lze rozuměti i soukromou vlečku (srv. i Boh. A 11.386/34).

Stížnost obrací se jen proti druhé složce zmíněného výroku žal. úřadu, vytýkajíc v podstatě, že žal. úřad pro svůj úsudek o všeobecné prospěšnosti projektované vlečky neměl dostatečného podkladu. Nss však uvážil, že zák. č. 30/1878 ř. z. vyhradil posouzení vřeužitečnosti železničního podniku výlučně příslušnému správnímu úřadu (t. j. min. žel. v dohodě s min. vnitra) a že nechce poskytnouti interesentům žádného vřivu na vřsledek úředního rozhodnutí o této otázce. To je patrno již z toho, že zákon nepředepsal pro to žádného řízení se stranami, vycházejí patrně z úvahy, že posouzení otázky závisí výlučně na hodnocení poměrů a potřeb veřejných se strany příslušných úřadů správních. Pokud tedy úřad přes to nějaké zjiřřování skutkových poměrů provádí, děje se tak jedině k účelům informačním ve formě ankety, nikoli vřak

ve formách řádného správního procesu. Jeví se tedy námitka, vytýkající procesní vady zmíněnému výroku, v nař. rozhodnutí obsaženému, bezdůvodnou.

Druhému výroku žal. úřadu vytýká stížnost nezákonnost, namítajíc, že min. žel. rozhodlo o tom, zda vyvlastnění je nezbytně nutné, což však prý spadá do kompetence zem. úřadu. Námitka tato přičí se však textování nař. rozhodnutí, jímž bylo zúčastněné straně uděleno stav. povolení pro projektovanou vlečku, kdežto rozhodnutí o vyvlastnění se výslovně vyhrazuje zemskému úřadu.

Je sice pravda, že udělením stav. povolení dává se pevný podklad pro řízení vyvlastňovací, neboť zjištění předmětu a rozsahu vyvlastnění, k němuž je povolán úřad zemský, vychází od schváleného (min. žel.) projektu dráhy. Ale tento postup je v plné shodě s platným právním řádem, zejména s § 19 min. nař. č. 19/1879 ř. z., podle něhož přísluší min. žel. stav. povolení udělit. Stav. povolení (schválení projektu) je pak nezbytným podkladem pro vydání nálezu vyvlastňovacího, který předpokládá schválený již projekt. Je proto zem. úřad podle § 17 odst. 2 vyvl. zák. povinen schválení projektu úřadem železničním vyčkati.

V další námitce vytýká stížnost, že stav. komise i žal. úřad nezabýval se náležitě alternativními návrhy, jež st-lé v průběhu komis. jednání předložili, chtějíce tím zřejmě ve smyslu § 16 nař. č. 19/1879 ř. z. uplatňovati, že vyvlastnění jejich majetku není veřejným zájmem odůvodněno.

Žal. úřad však zevrubně odůvodnil, proč pokládá alternativní návrhy st-lů za méně příznivé, nežli projekt předložený stavebníkem. Stížnost ovšem namítá, že vhodnost a účelnost alternativních návrhů nebyla zkoumána za účasti znalců, jejichž slyšení st-lé navrhli. Než žal. úřad zamítl návrh znaleckého důkazu, vysloviv, že podle předpisů železničního práva stavebního není slyšení zvláštních znalců v řízení o stavbách železničních předepsáno. Proti tomu neformuluje stížnost žádných námitek. Avšak i kdyby se ve vývodech stížnosti dala spatřovati námitka proti právě uvedenému stanovisku žal. úřadu, musela by býti uznána bezdůvodnou, poněvadž právní předpisy o stavbách železničních vskutku neznají důkazu znaleckého, a to patrně v úvaze, že úřady železniční, obsazené odbornými silami, jsou samy způsobilé řešiti odborné otázky bez pomoci znalců. — — —

Č. 12.068.

Živnostenské právo (Slovensko): I. Rozvádění elektriny k osvětlování atd. vyžaduje podle živn. zák. č. 259/1924 Sb. koncese, kterou udílí úřad zemský. — II. Podle předpisů starších bylo provozování elektrárny živností svobodnou.

(Nález ze dne 9. října 1935 č. 18.636/35.)